

ceny zdražené, pokud se týče zdražením citronů a pomorančů hájili. Ovšem namítá stížnost, že za takové trestní jednání osob třetích nelze činiti zodpovědným stěžovatele. Než, nehledíc k tomu, že právě stěžovatel má nejméně příčiny, by odmítal zodpovědnost za takové trestné jednání osob třetích, kdyžť k němu sám podobným postupem ve vlastním zájmu dal podnět, nemá významu pro jediné rozhodnou skutečnost z p ů s o b i l o s t i pletich ku stupňování ceny předmětů potřeby, když stupňování to stane se třeba i trestním počínáním si osob třetích a pachatel jest si této eventuality vědom. Právě při provozování obchodu řetězového jest to pravidelně stejné trestní jednání dalších osob, jež vede ku stupňování cen, a přes to nebránila okolnost ta zákonodárci, by tento způsob pletichářského obchodování zvláště jako druh obchodu v § 23 čís. 4 cís. nař. trestem ohrožený vytknul. Namítá-li konečně zmateční stížnost s hlediska § 281 čís. 10 tr. ř., že, podléhá-li skutek jeho trestu, nespadá alespoň pod ustanovení § 23 čís. 4 cís. nař., nýbrž tvořiti by mohl nanejvýš přestupek dle § 482 tr. z., ocitá se v odporu s vlastním tvrzením v písemné zmateční stížnosti, že citrony a pomoranče nejsou předměty tak naléhavé denní potřeby, že by odpírání jich prodeje mohlo vůbec spadat pod předpis § 482 tr. z., kteréžto tvrzení při ústním líčení před zrušovacím soudem nechal zástupce obžalovaného padnouti. Jelikož, jak dovozeno, právem shledal soud nalézací ve skutku stěžovatelově opodstatněny veškeré předpoklady přečinu dle § 23 čís. 4 cís. nař., trestného to činu, těžším trestem ohroženého, než přestupek dle § 482 tr. z., mohla by nanejvýše přijíti v úvahu otázka konkurence obou trestních činů. Skutková podstata dle § 23 č. 4 cís. nař. nemohla by býti vyloučena, kdyby snad i skutek stěžovatelův vykazoval veškeré známky trestního činu dle § 482 tr. z.

Čís. 306.

V pouhém prohlášení pachatele, že jest ochoten škodu bezprostředně nahraditi, nelze spatřovati náhradu ve smyslu § 187 tr. z.

Pouhá zalepená obálka není »uzamčením« obsahu ve smyslu § 174 II. c) tr. zák.

Přivlastnění dopisu úředním zřízencem, jenž se dostal do jeho rukou u vykonávání úřadu, zakládá skutkovou podstatu zneužití moci úřední ve smyslu § 101 tr. z.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1920, Kr I. 661/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 13. dubna 1920, jímž byl uznán vinným zločinem krádeže dle § 171, 174 II c) tr. z.

D ů v o d y :

Zmateční stížnost uplatňuje proti odsouzení pro zločin krádeže zmatek dle § 281 čís. 9 b) tr. ř., proto, že soud nalézací odepřel obžalovanému, prý neprávem, dobrodiní § 187 tr. z. Zmateční stížnost má totiž za to, že v prohlášení obžalovaného vůči správci poštovního úřadu, že jest ochoten celou škodu nahraditi a že za tím účelem dojde domů pro peníze,

jež tam měl uschovány, s čímž přednosta úřadu vyslovil souhlas ještě před příchodem četníkovým, obsažena jest dobrovolná náhrada škody; byť i vydání peněz, jež obžalovaný měl při sobě v kapse, stalo se teprve po intervenci přivolaného četnického strážmistra. Než, nehledíc k tomu, že tento stav věci není v rozsudku zjištěn, kde dán výraz přesvědčení soudu, že se obžalovaný teprve intervencí četníkovou dal pohnouti k doznání a náhradě škody, nelze přisvědčiti názoru zmateční stížnosti, že již v prohlášení, že pachatel jest ochoten škodu bezprostředně nahraditi, lze spatřovati náhradu samu. Náhrada stala se teprve vydáním peněz, jež obžalovaný při sobě v kapse měl, tyto pak vydány byly, až když četník se byl dověděl o vině obžalovaného. Stěžovateli patrně tane na mysli případ § 188 b) tr. zák. Než tam nejde o pachatele, jenž jest ještě v držení odcizeného předmětu, nýbrž zřejmě o pachatele, který, nejsa s to škodu ihned nahraditi, účinnou lítost projevuje tím, že se zaváže poškozenému k náhradě v určité lhůtě a lhůtu též dodrží. V tomto případě, i kdyby tu byla zjištěna dobrovolnost a úplnost náhrady, nemůže býti řeči o včasnosti její, a bylo proto dobrodiní § 187 tr. z. obžalovanému právem odepřeno. Zmateční stížnost obžalovaného jest tudíž bezdůvodna. Budiž proto jen ještě podotknuto: Ježto jde v tomto případě o krádež peněžitého obnosu nepřevyšujícího 200 K, byla shledána krádež zločinem jen z důvodu § 174 II c) tr. z. Kvalifikace ta vzhledem k tomu, že jde o odcizení peněžitého obnosu z doporučeného dopisu, toliko jednoduše zalepeného, jest ovšem pochybnou, neboť již jazykově sluší rozuměti pojmem »uzamčení« větší překážku přístupu ku předmětu, než jest pouhá zalepená obálka. Zalepení dopisu slouží jen k tomu, by zabráněno bylo nahlédnutí do obálky neb vytroušení obsahu, přivlastnění si obsahu vyjmutím z obálky podstatně stížiti vůbec nemůže. Než není příčiny, by bylo hleděno k okolnosti té z moci úřední. Neboť v přivlastnění dopisu úředním zřízencem, jenž u vykonávání úřadu do jeho rukou se dostal, dlužno shledati, nepochybně skutkovou podstatu zneužití moci úřední ve smyslu § 101 tr. z., zločinu to těžším trestem ohroženého než zločin krádeže. Nemůže se proto obžalovaný cítiti stížena a není příčiny, by bylo zakročeno v jeho prospěch z moci úřední, když byť i mylně, čin jeho kvalifikován byl na zločin krádeže.

Čís. 307.

Předražování. Pletichy nestávají se beztrestnými tím, že popud k jednání vycházel od úřadů, které měly na starosti výživu lidu.

Zločinnou kvalifikaci dle § 23 čís. 5 čís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. může zakládati též způsob provedení činu, pokud je integrující součástí trestného činu (§ 23 čís. 1—4 cit. nař.) a pokud jím byly způsobeny obzvláště těžké účinky ve smyslu čís. 5 § 23 cit. nař.

Započítati jest veškeru nezaviněnou zajišťovací a vyšetřovací vazbu, která byla uvalena na pachatele před vynesením rozsudku prvé stolice, bez rozdílu, zda vazba byla uvalena pro trestné činy, pro něž byl souzen, či pro činy jiné.